

вожда отъ едно победоносно момиче ; и азъ ще прѣд-
вождамъ вашата, и азъ ще ви бъда дѣвица, пророчица,

Лионелъ. Госпожо, завърнете ся въ Парижъ — ние
побѣждавами съ доброто оръжие, а не съ жени.

Талботъ. Идете си, защото отъ какъ сте вие въ
стана, то всичко трѣгна назадъ, и нѣма благословия
вече на нашето оръжие.

Бургундъ. Идете си, защото вашето присѣствие
не произвежда никакво добро, и всякой войникъ ще
ся разгнѣви на васъ. —

Изабо. *(смаяно гледа ту на единъ, ту на другъ.)*
И вие, Бургундъ, и вие ли земахте партия противо
мене, съ този неблагоприятенъ Лордъ? —

Бургундъ. Идете си, защото войникъ тѣ си изгуб-
ва храбростъ та, като мисли че ся бие за васъ. —

Изабо. Едвамъ можамъ да въдворя миръ помежду
ви, а вие сега устройвате съюзъ противъ мене. —

Талботъ. Идете си, идете съ Богомъ ; и вие като
не сте тука, то ся не боимъ отъ дявола. —

Изабо. Не съмъ ли и азъ вашата вѣрна съюзни-
ца? Не е ли вашето дѣло, също и мое? —

Талботъ. Но при това вашето не съотвѣтствува на
нашето, ние ся биемъ за слава и честъ. —

Бургундъ. Азъ пакъ отмѣстявамъ за убийство то на
баща ми, „длъжностъ синовна,“ която прави свято о-
ръжие то ми. —

Талботъ. И право да ви кажа, че вие, гдѣто прѣ-
давате Карла, собственна та си рожба, е противъ че-
ловѣчеството, и не угодно Богу. —

Изабо. Проклѣтъ да бъде чакъ до десятий ставъ,
заштото е дохаждалъ често въ прѣние за майчината
си глава. —

Бургундъ. Той отмѣсти за баща си и съпругата си.

Изабо. Той ся изложи, за да бъде съдникъ на нѣ-
рави ти ми. —

Лионелъ. А то не е било честно, отъ страна на сина.